

Crònica literària de la setmana

Els excessos de l'abundància

SUPERGLÚ

Llúcia Ramis
Barcelona

En un segle, hem passat del raquitisme a l'obesitat i els trastorns alimentaris. Ignacio Peyró dirà una cosa semblant d'aquí a 40 minuts. Ara, a la fàbrica Lehmann (on alguna vegada s'ha vist George Clooney menjant uns fumats al Rooftop Smokehouse, adjacent a l'editorial Comanegra i davant l'estudi del dissenyador Josep Abril), intent conciliar l'horari amb una altra mena d'abundància: la dels saraus literaris. Joan-Pere Viladecans ha inaugurat exposicions arreu del món, però assegura estar nerviós just abans de presentar *No ho veig gaire clar*, que recull articles seus publicats a *La Vanguardia* i *Cultura/s*. El responsable del suplement, Sergio Vila-Sanjuán, destaca un desequilibri injust: quan els artistes es posen a escriure, ho fan bé, cas de Van Gogh, Miquel Barceló, Joan Tàpies, Antoni Vives Fierro o el mateix autor. En canvi, els escriptors són pèsims pintors, afegeix, com Ernesto Sabato.

Potser és per un tema de plantejament. Viladecans diu que escriu com pinta. Apunta una frase, la retoca, la deixa reposar, hi torna, matisa. Les seves paraules estan carregades de formes i imatges. El detonant sol ser un color o una emoció que no sabia expressar a través de la pintura. Per pintar, pren notes, petits recordatoris en forma d'ordres, esbossos que de vegades acaben convertits en textos. El director adjunt d'aquest diari, Miquel Molina, ha subratllat l'aportació interessant que implica la mirada de Viladecans sobre l'actualitat des del món de l'art. I quan sent en veu alta *El doctor Terés*, llegit per Magí Camps, a l'autor li costa creure que l'escriu ell mateix. Feia referència al seu pediatre quan encara no es deien pediatres, en els temps "de supervivències". I explica que, el dia que va publicar el text, anà al traumàtòleg, i aquest el va rebre amb un: "No sóc el doctor Terés".

A més de l'amfitrió Joan Sala, hi ha Anna Bosch, Joaquim Maria Puyal, Miquel Àngel Pasqual, Carlos Pérez de Rozas. Falta l'escriptor i crític literari Robert Saladrigas, mort la matinada de dilluns;

MANÉ ESPINOSA

LLÚCIA RAMIS

"l'esperarem sempre, en tot cas", ha dit Viladecans, que solia conversar amb ell hores per telèfon. Joaquín Luna s'havia compromès mesos enrere a presentar amb la crítica Marina Porras *Comimos y bebimos. Notas de cocina y vida*,

Els hotels "tenen un sistema no per suau menys totalitari: un pot fer de tot tret del que li dona la gana"

d'Ignacio Peyró. I vaig volant a la Documenta. Publicat per Libros del Asteroide, aquest és un tiberi literari, una exquisidesa hedonista que, a més (apunta Jordi Amat des del públic), et fa morir de riure. Aquí va un tast de l'època de Peyró als hotels, per a qui "tenen un sistema no per suau menys totalitari, segons el qual un pot fer de tot tret del que li dona la gana". Escriu (i tradueix lliurement): "Avui miro com una gesta d'una altra època l'ús parc que vaig fer del servei d'habitacions –amb prou feines un parell d'hamburgueses de crisi, en aquells moments en què només

una aportació de carbohidrats rau entre nosaltres i l'abisme".

Hi han vingut Valentí Puig, Jordi Nopca, Joan Safont. Desvirtualitzo Andreu Navarra i Enric Vila, a qui només coneixia per internet. S'ha parlat de la tradició de literatura gastronòmica dels Luján, de Salter i Liebling; del fet que tenir moltes oliveres no sempre ha comportat que es produís bon oli, i que, si menges les mateixes gambes, pots ser *cool* o troglodita, depenent de si ho fas en un restaurant japonès de Manhattan o al bar de sota de casa. Arriba Jaume Sisa. Al final l'editor Luis Solano ens

convida a fer un beure i ens donam a l'alcoholèxia. Això és: menjar poc i demanar unes canyes, mentre Peyró explica el vol agitat que ha patit des de Londres, mentre pensava que caurien damunt del Mont-de-Marsan. Crec que després celebra la vida a l'Ideal.

I Porras, que ha parlat de la tensió narrativa que ell manté durant tot el llibre, es troba l'endemà parlant d'una altra tensió. La de la "frase expandida" que Nora Catelli atribueix a l'obra de Faulkner, i que ella detecta en *Els llits dels altres*, primera novel·la d'Anna Punsoda i amb què rebé el Roc Boronat. Aquesta frase seria "no volia que m'expulssin". Jordi Puntí recorda allò que deia Philip Roth: en l'element destructiu cal submergir-se. I Punsoda ho fa al llibre,

'No ho veig gaire clar'. Joan-Pere Viladecans, entre Sergio Vila-Sanjuán i Miquel Molina, ha reunit en un llibre els seus articles publicats a *La Vanguardia* i *Cultura/s*

publicat per Amsterdam.

No per ser visceral i sincer està exempt de mestratge literari, que es fa palès als detalls, apunta Puntí. La protagonista és una supervivent marcada pel lloc on ha nascut i la vida que ha tengut, i per un fàstic que li impedeix menjar, i que genera alhora rebuig i aquella por que l'expulsió.

'Els llits dels altres'. Anna Punsoda, en la presentació de la seva primera novel·la, guanyadora del premi Roc Boronat, amb Jordi Puntí

'Comimos y bebimos. Notas de cocina y vida' L'autor Ignacio Peyró, entre el periodista Joaquín Luna i Marina Porras a la llibreria Documenta

Al públic de la Calders hi ha Stefanie Kremsler, Adrià Pujol, els editors Miquel Adam i

Joan Carles Gírbés, la superleitora i difusora cultural Carme Fenoll, el germà espiritual de l'autora, Bernat Dedéu, un altre cop Enric Vila. Puntí parla de l'humor que hi ha a la novel·la, de vegades escatològic. Jordi Graupera ha vingut amb la seva família. Porta una jaqueta del dissenyador Josep Abril. I estic intentant establir alguna metàfora còsmica o d'etern retorn, quan, de sobte, alguns rebem una trucada seva. De Graupera, dic. Per què, si és aquí? La seva dona, l'actriu i periodista Sara Loscos, corre cap al fons de la llibreria: s'ha quedat tancat al lavabo.●

Sis museus conviden aquest diumenge al Big Draw més gran

GEORGINA SEDANO
Barcelona

Sis museus de la ciutat celebren demà el Big Draw, la gran festa del dibuix per a tota la família. El festival, d'origen britànic, s'ha consolidat a la ciutat amb la co-producció –des del 2010– entre el Museu Picasso i l'Institut de Cultura de Barcelona i amb la creixent participació de públics.

L'edició d'aquest any creix de

cop. Per una banda, fa un salt d'escala en termes territorials. La iniciativa d'acostar la pràctica del dibuix s'estén ara per sis barris i hi afegeix la Fundació Joan Miró i el Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), fet que suma un total de sis nuclis museístics i 28 entitats implicades, que organitzen un total de 41 tallers. La participació de la Comissió d'Art de Barri o projectes formatius amb Belles Arts o l'Es-

cola Massana exemplifiquen aquesta lògica d'obertura i proximitat.

Al Museu Nacional d'Art de Catalunya, a més, es pintarà el que s'ha presentat com el dibuix més gran fet mai a Barcelona. L'autor serà Perico Pastor, tot i que la creació estarà oberta a la participació del públic. L'obra es podrà veure fins al dia 5 de novembre a la Sala Oval del MNAC.

Els artistes, arquitectes, dis-

senyadors i il·lustradors reconeguts o emergents del panorama artístic comparteixen tallers gratuïts en què proposen diferents apropaments a la disciplina del dibuix: per a Martin Vitaliti, un dels artistes participants, el dibuix serà el marc per crear un còmic fet de còmics; per a Laura Clos, el dibuix és una eina per entendre l'escena teatral.

La llista d'artistes engloba de manera pràctica experiències i recorreguts molt diversos amb el dibuix, de tal manera que amplia els horitzons de la disciplina i crea una sinergia de tots els artistes, entitats i museus malgrat l'especificitat de cada activitat o apropament.

La cartografia que uneix els llocs i les activitats del Big Draw respon a la idea del passeig. L'accessibilitat i la tranquil·litat de passejar un diumenge són els pilars de la logística del festival. Sense inscripcions prèvies i per a totes les edats i nivells. El cartell del festival és de Jordi Duró, un artista de traç resolutiu i impac-

tant. L'entorn i els espais interiors del Museu d'Art Contemporani de Barcelona, el Museu del Disseny, la Fundació Joan Miró, el MNAC i el Museu de Ciències Naturals de Barcelona - Parc del Fòrum es converteixen en l'escenari per pensar, practicar i celebrar el dibuix col·lectivament.●